

komme Sikkerhed, som overhovedet kan have forud, at dette Thing har den Opfattelse, at Bevillinger til disse provisoriske Love kan Thinget her ikke fratage og ikke ved at tiltræde Folkethinges Nægtelse faa disse Love ihjel. — Jeg fremhæver fremdeles, at vi i Fjor have bevilget forskellige Bidrag til Paabegyndelse af Arbejder, som Landstinget ansaa for nødvendige, og som Regjeringen i Henhold dertil har paabegyndt. Det har altid været vedtaget i Rigsdagen, at naar man var enig om Bevillinger til saadanne Arbejder, og der er begyndt paa dem, burde ikke det enkelte Thing kunne nægte Fortsættelsen af disse Arbejder. Nu er det ganske vist saa, at det andet Thing ikke har sluttet sig til disse Bevillinger, fordi det i Fjor ikke behandlede Finantsloven; men den Situation, som derved fremkom, har nødsaget Regjeringen til efter Forhandling med dette Thing at handle paa egen Haand. Jeg tror ogsaa, at det i hvert Fald delvis maa siges at være erkendt under Forhandlingerne i det andet Thing. Det er det i Aar gjort gjældende — i Fjor havde man en anden Argumentation, da man forfaste Finantsloven, nu lader det jo til, at den er forandret, og jeg skal holde mig til den sidste — at Grunden til, at man i Fjor forfaste Finantsloven, at man nægtede Overgangen til 2den Behandling, var en ren statsretlig; det var, fordi man ønskede at komme paa det Rene med Regjeringens Stilling til Grundloven i det Hele. Det indrede mig Noget, at man kunde have den Opfattelse, fordi det syntes mig, at man paa saa mange Maader havde gjort gjældende, at Regjeringen utvivlsomt havde begaaet Grundlovsbrud, at det var saa sikkert, at den havde feilet osv., og man havde talt rundt omkring i Landet om, hvor forkert Regjeringen havde stillet sig. Det lader til, at man i Oktober i Forfjor er begyndt at nære nogen Tvivl, om det var rigtigt, hvad man havde sagt, og at man derfor vilde af statsretlige Hensyn se, hvad Regjeringen vilde gjøre, naar den ingen Finantslov fik. Regjeringen gjorde det, som var naturligt, og som den var nødt til at gjøre; den maatte give en Finantslov paa egen Haand og raadførte sig herom med dette Thing, hvad der var særdeles samvittighedsfuldt fra Regjeringens Side. Den Udtalelse, der i saa Henseende er kommen herom ved denne Finantslovs 1ste Behandling i det andet Thing, var den: i Fjor havde Regjeringen Ordet, og vi have ikke lagt nogen Hindring i Veien, i Aar har Folkethinget Ordet. Sa, det er jo særdeles smukt, men naar Regjeringen i Fjor havde Ordet, synes jeg det er under-

ligt at klage over, at den talte og handlede i Fjor. Det maa jo dog være Meningen, som det nu gjøres gjældende, at Regjeringen i Fjor, da der ingen Lov kom, skulde handle, som den selv fandt det heldigt og passende; men saa maa man ikke bag efter komme og klage over, at den har handlet, som den var nødt til at gjøre i Overensstemmelse med dette Things Endringer. Derfor, siger jeg, er det klart, at dette Thing er nødt til at holde paa de Fortsættelsesbevillinger, som i Fjor ere bevilgede efter Samraad med dette Thing og med dette Things Samthfte. Under disse Omstændigheder, naar det saaledes maa staa aldeles sikkert for det andet Thing, at dette Thing, Landstinget, ikke kan gaa ind paa det foreliggende Finantslovsforslag, maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstaar, hvad Mening der egentlig er i den Maade, hvorpaa Finantsloven er bleven behandlet i det andet Thing. Det er jo blevet udtalt under 1ste Behandling, at Folkethinget kan aldrig gaa ind paa at godkende Regjeringens provisoriske Politik og provisoriske Foranstaltninger. Jeg har ganske vist hørt, at der ved 3die Behandling er faldet Ytringer, som ligesom antydede, at det dog muligvis kunde gaa ind paa Noget. Jeg har ikke læst dem og kender dem ikke, men i hvert Fald maa det siges, at de ere komne for sent; vi kunne ikke tage Hensyn til Ytringer, som vi ikke kjende, navnlig naar de staa i Modstrid ikke blot med den Ytring, jeg før nævnte, men ogsaa med, hvad der ellers er passeret. Det er altsaa de provisoriske Foranstaltninger, der særlig ere os imellem, og om hvis Betydning der er forskellige Meninger i Landstinget og i Folkethinget, og det er særlig Gendarmeriloven. Her fra dette Things Side er der gjort Forsøg paa at faae en anden Ordning indført for derigjennem at overvinde denne Meningsulighed, der var til Stede; men dette Forsøg blev tilbagedrøjet fra Oppositionens Side saa bestemt som muligt. Jeg ser derfor ikke, at der er uogensomhelst Tvivl om, at en Overenskomst paa disse Punkter maa anses for at være umulig. — Nu forstaar jeg ikke, hvis der i det Hele taget er Spor af Trang til at naae en Overenskomst, at man saa sender os en Finantslov, som man kun ved ekstraordinære Foranstaltninger kan komme til at forhandle. Vi have nu den 26de Marts, saa vi kun have 4 Søgnedage tilbage i næste Uge at forhandle i. Det er selvfølgelig givet, at det er omtrent umuligt for Landstinget at behandle Finantsloven eller i alt Fald at behandle den særdeles, og endnu mere at behandle den saaledes, at den kunde komme tilbage til det andet Thing og